

Proaspăta ninsoare

Dragos Niculescu

Te iubesc, cînd ninge, ca pe-o înserare,
Te iubesc, cînd ninge, ca un om de nea,
Plouă pe noi fulgii ca-ntr-o sărbătoare
Și lumina iernii cade dintr-o stea.

Ninge fără grabă, cu răbdarea ceții,
Parcă alb pămîntul vrea să fie-n veci
Pentru noi, străjerii preacinstiți ai vieții,
Care-o să ne facem prin omăt poteci.

Te-a adus ninsoarea fără nici o veste,
Te-ai întors cu fulgii ca de nicăieri,
Tu, durere veche, greaua mea poveste,
Adormită-n șoapta marilor tăceri.

Poate că ne ninge peste amintire,
Poate că ne ninge ca de început,
Poate că se-așează ca pentru-o zidire,
Într-un vast imperiu, alb, curat și mut.

O să ne tot poarte sănii îmblănite,
Cai vor scoate aburi calzi printre nămeți,
Și-or mai fi colibe, poate, părăsite,
Pînă-n faptul unei albe dimineți.

Sub covorul iernii, un oraș apatic
Vom lăsa în urmă fără de regret,
Ca pe-un zbor al spaimei, frînt și singuratic,
Ca pe-o răstignire albă, de concret.

O să-ți scriu pe-un bulgăr că mi-ai fost departe,
O s-aprind cald focul, eu, care sînt frig,
O să-mi spui că viața nu e totuși moarte,
O să-ți spun: "Și-acuma eu de fapt te strig..."

Și apoi va ninge, și va ninge iară,
Ca un semn de bine, rece, ne-nceput
Peste o uriașă, hibernală gară,
Unde prima oară ne-am fi cunoscut.

M-ai durut o vreme, pe-un uscat de lume,
Azi te iert cu albul care cade blînd,
Nu mai e nevoie nici să-ți spun pe nume,

Căci te chem cu fulgii, te sărut tăcînd.

(din volumul "Duminica poemului mut")